

Formanden: Forinden vi gaae over til den næste Sag paa Dagsordenen, skal jeg gjøre de Herre opmærksomme paa, at der paa deres Pladser er omdeelt Endringsforslag til anden Behandling af Udkast til Lov om Lønninger for de ved Kongerigets Archivvæsen ansatte Embedsmænd.

Man gik derefter til det næste Nummer paa Dagsordenen: Forespørgsel af Folkethingetsmanden for Kjøbenhavns Amts 5te Valgfreds til Justitsministeren. (Forespørgselen findes i Tidenden Sp. 91.—92).

Rugaard: Der er vist ikke en Eneste her i Salen, som jo vil indrømme, paa den ene Side, at det er en Ret og maa være en Ret, for enhver Borger, at kunne faae Beskyttelse hos Politiet, naar Huusfreden bliver forstyrret hos ham i den Grad, at han ikke kan værne om og opretholde den, og paa den anden Side, at det maa være Politiets Pligt, at yde ham en saadan Beskyttelse, naar denne bliver paakaldt; vi ere ogsaa alle overbeviste om, at den høitagtede Justitsminister, hvis strenge Retfærdighedsfølelse er hævet over enhver Tvivl, vil dele denne Ansæelse med os. En saadan Ansæelse om Borgernes Ret og Politiets Pligt er tilstede overalt; den er endog tilstede i de reent militære Stater, hvor den militære Magt først da skrider ind, naar Politimagten har viist, at den ikke forslaaer, ikke kan beskytte Huusfreden.

Saaledes er og bør det være, men saaledes er det ikke i Danmark, og navnlig ikke i Kjøbenhavn. Her kan Borgeren søge Beskyttelse, og Politiet nægter ham den. Og hvorfor? Kjøbenhavns høitagtede Politichef nægter den ikke, fordi han ikke vil yde en saadan Beskyttelse, men fordi han er en Lovens Mand, fordi han ikke maa yde den. Der er nemlig under 28de Mai 1821 udgaaet et Rescript til Commandantflabet over Kjøbenhavns Fæstning, der, saavidt jeg veed, er foranlediget deels ved Udsejden og deels ved de Bevægelser, der

opstod i Anledning af Dampes constitutionelle Bestræbelser. Dette Rescript angaaer Folkeopløb eller Tumult i Kjøbenhavn og bestaaer af 8 Paragraffer, hvoraf den sidste lyder saaledes: „Sluttelig skal det indtil videre have sit Forblivende ved det i Infanteriregimentets 3die Deel Pag. 287 § 17 Befalede angaaende, at en Borger, naar han foreviser Commandeuren for en militair Vagt sit Borgerbrev, skal paa Forlangende gives Assistance til at stille et i hans Bopæl opkommet Klammeri eller til at arrestere Nogen, hvorhos han dog i sidste Tilfælde maa lade sig selv arrestere.“ Det er denne Paragraph, der er Aarsag i, at enhver Mand her i Staden faa at sige staaer uden Beskyttelse, naar hans Huusfred er bleven forstyrret; han kan kun da faae Beskyttelse, naar han henvender sig til en militair Vagt. Paa den Tid, da Vagterne her i Byen vare spredte rundt omkring, og der navnlig fandtes Vagter ved Portene, var det lettere for enhver Mand, der saaledes trængte til Beskyttelse, at faae den; nu derimod, siden Vagterne ere blevne inddragne, falder det ham meget vanskeligt og meget byrdefuldt at faae den fornødne Assistance. Han henvender sig til Politiet, men det svarer bestandigt: „Det er en Ting, der ikke vedkommer os, Du maa henvende Dig til Hovedvagten“. Han henvender sig altsaa paa en Tid, hvor hans Nærværelse er meest nødvendig i Hjemmet; med sit Borgerbrev til vedkommende Vagtkommandeur, han faaer da ogsaa en Gefreiter med nogle Soldater med sig, men maa lade sig selv arrestere.

Rettelser.

- Nr. 73, Sp. 1142, Lin. 11 f. o.: „beständig“ læs: „bestedent“
 — 74 — 1148, Lin. 18 f. o.: „Forere“ læs: „Svrere“
 — — 1149, Lin. 11 f. o.: „nogen“ læs: „ingen“
 — — 1151, Lin. 11 f. o.: „15“ læs: „19“
 — 76 — 1185, Lin. 7 f. n.: „ethvert“ læs: „dette“
 — 77 — 1204, Lin. 11 f. n.: „jeg haaber“ læs: „jeg ikke haaber“